

Bilag 2.

Rigsadvokaten.

København, den 24. Januar 1935.

I Skrivelse af 18. Januar 1935 (J. 2. K. 1933 Nr. 3412) har Justitsministeriet udbedt sig en Udtalelse i Anledning af det hoslagt tilbagefølgende Særtryk af et i Folketinget den 16. Januar 1935 fremsat Forslag til Lov om Ændring i Lov om Rettens Pleje af 11. April 1916 samt i Anledning af Folketingsmand Pürschels Forelæggelsestale vedrørende Lovforslaget.

Foranlediget heraf skal jeg udtale følgende:

I Henhold til Retsplejelovens § 780 Nr. 2 a.—c. kan Fængsling besluttes, naar der foreligger skellig Grund til at antage, at den Sigtede har gjort sig skyldig i en Forbrydelse, for hvilken Straffen skønnes at ville blive højere end Bøde eller Hæfte, og der derhos paa Grund af Sagens Beskaffenhed eller den Sigtedes Forhold er Føje til at antage, at han vil unddrage sig Ansvar ved at flygte eller skjule sig, eller der er særlig Grund til at frygte, at han vil gentage eller fortsætte sin forbryderiske Virksomhed, modvirke Undersøgelsen etc.

I alle disse Tilfælde er en af Betingelserne for Fængsling saaledes en i de foreliggende Omstændigheder grundet Forhaandsformodning om, at Sigtede vil foretage sig et eller andet Skridt, der kan stille sig hindrende i Vejen for Sagens Forfølgning.

Den Formodning om, at Sigtede vil unddrage sig Ansvar, der ifølge Bestemmelsens Nr. 2 a. kan begrunde Fængsling, kan efter Lovordene være støttet enten paa et objektivt Moment: Sagens Beskaffenhed, eller paa et subjektivt: Sigtedes Forhold. Det følger efter min Mening heraf samt af Formuleringen af Paragraffens øvrige Bestemmelser, at der ved Udtrykket: Sagens Beskaffenhed maa forståas Sagens Alvor, det vil sige Forbrydelsens Grovhed og Størrelsen af den for Forbrydelsen forskyldte Straf. Kun med denne Forstaaelse har den paagældende Bestemmelse et selvstændigt Indhold. Ganske stemmende med denne Opfattelse er ogsaa tre efter Retsplejelovens Ikrafttræden afsagte Højesteretskendelser henholdsvis af 30. Juli 1920 (U. f. R. 1920 p. 892), 14. Marts 1921 (U. f. R. 1921 p. 519) og 23. December 1931 (U. f. R. 1932 p. 133), og den almindelige Retspraksis siden Retsplejelovens Ikrafttræden har været i Overensstemmelse hermed.

Som Følge heraf anser jeg den af Dommeren i Grenaa foretagne Løsladelse af nogle for Voldtægt under skærpene Omstændigheder, jfr. Straffelovens § 80, Stk. 2, sigtede Personer for at være i Strid med Lovens Ord og Mening, idet Dommerens og Politimesterens særlige Formening om, at de Sigtede ikke kunde befrygtes at ville unddrage sig Ansvar, ikke har kunnet berettige til paa Forhaand at tilsidesætte den af Loven opstillede generelle Formodning for det modsatte. Naar jeg ikke begærede Løsladelsesbeslutningen paakæret til Landsretten, havde dette sin Aarsag i, at de Sigtede paa det Tidspunkt, Sagen forelagdes mig, havde været paa fri Fod i nogen Tid, uden at der var oplyst noget om, at de havde forsøgt at unddrage sig deres Ansvar og saaledes ved deres subjektive Forhold havde afkræftet den Forhaandsformodning for, at de vilde unddrage sig Ansvar, som efter Loven altid maa være til Stede over for en forskyldt langvarig Frihedsberøvelse.

Med Hensyn til det foreliggende Lovforslag maa jeg nære Betænkelse ved, at der ud over de i Retsplejeloven fastsatte Fængslingsbetingelser yderligere anføres bestemte Tilfælde, i hvilke Fængsling kan ske. Det er nemlig vanskeligt at overse,